

Лозе безъ стопанинъ.

123.

Бавничко

Де гиди бърдо зелено,
 По бърдо лозе садено,
 Изъ лозе ходи Драгана,
 Изъ лозе ластаръ кършеше,
 Баща си люто кълнѣше:
 — „Пусто оцало лозето,
 Кога си нѣма сайбия
 Да го покърши, повърши,
 Повърши още прекопа.“
 По края ходи овчарче,
 Сиво си стадо мамѣше
 И си Драганки думаше:
 — „Драгано, мома хубава,
 Като си нѣма сайбия,
 Азъ да му стана сайбия.“

